

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)
z dnia 24 czerwca 2004 r. *

W sprawie C-350/02

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez M. Shottera oraz W. Wilsa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

przeciwko

Królestwu Niderlandów, reprezentowanemu przez S. Terstał, działającą w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

mającej za przedmiot stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów o charakterze ustawowym, wykonawczym i administracyjnym, niezbędnych dla przetransponowania do prawa krajowego art. 6 i 9 dyrektywy 97/66/WE Parlamentu Europejskiego

* Język postępowania: niderlandzki.

i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze telekomunikacyjnym (Dz.U. 1998, L 24, str. 1), a w każdym razie nie zawiadamiając o tych przepisach Komisji, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy Traktatu WE,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: P. Jann, prezes izby, A. La Pergola i S. von Bahr, R. Silva de Lapuerta i K. Lenaerts (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: J. Kokott,
sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator,

uwzględniając sprawozdanie na rozprawę,

po zapoznaniu się ze stanowiskiem stron na rozprawie w dniu 13 listopada 2003 r., podczas której Komisja była reprezentowana przez W. Wilsa, wspieranego przez P. Gerarda, biegłego, zaś Królestwo Niderlandów przez C. Wissels, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez R. J. I. Dielemansa, biegłego,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 29 stycznia 2004 r.,

wyduje następujący

Wyrok

- 1 Pismem złożonym w sekretariacie Trybunału w dniu 1 października 2002 r. Komisja Wspólnot Europejskich wniosła w trybie art. 226 WE skargę zmierzającą do stwierdzenia, że nie ustanawiając przepisów o charakterze ustawowym, wykonawczym i administracyjnym, niezbędnych dla przetransponowania do prawa krajowego art. 6 i 9 dyrektywy 97/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie przetwarzania danych osobowych i ochrony życia prywatnego w sektorze telekomunikacji (Dz.U. 1998, L 24, str. 1), a w każdym razie nie zawiadamiając o tych przepisach Komisji, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy Traktatu WE.

Ramy prawne

Przepisy wspólnotowe

- 2 Zgodnie z art. 1 ust. 1 dyrektywa 97/66, obowiązująca w chwili zdarzeń, dotyczyła „harmonizacji przepisów Państw Członkowskich koniecznych do zagwarantowania

równorzędnego poziomu ochrony podstawowych praw i wolności, a w szczególności prawa do życia prywatnego w zakresie obejmującym przetwarzanie danych osobowych w sektorze telekomunikacji, jak również swobodny przepływ owych danych oraz osprzętowania i usług telekomunikacyjnych we Wspólnocie” [tłumaczenie nieoficjalne].

3 Artykuł 6 dyrektywy 97/66 stanowi:

„1. Dane o ruchu dotyczące abonentów i użytkowników przetwarzane i przechowywane dla ustanowienia połączenia przez dostawcę publicznej sieci telekomunikacyjnej i/lub publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych muszą zostać usunięte lub uczynione anonimowymi po zakończeniu połączenia, bez uszczerbku dla przepisów ust. 2, 3 i 4 niniejszego artykułu.

2. Dane wymienione w Załączniku mogą być przetwarzane do celów naliczania opłat abonenta i opłat rozliczeń międzyoperatorskich. Przetwarzanie takie jest dozwolone tylko do końca okresu, w którym rachunek może być zgodnie z prawem zakwestionowany lub w którym należy uiścić opłatę.

3. Dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych może przetwarzać dane wymienione w ust. 2 w celach marketingowych dla świadczonych przez siebie usług telekomunikacyjnych, jeżeli abonent lub użytkownik, których dane dotyczą, wyraził na to zgodę.

4. Przetwarzanie danych o ruchu oraz danych dotyczących naliczania opłat musi być ograniczone do osób działających z upoważnienia dostawców publicznych sieci telekomunikacyjnych i/lub publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, zajmujących się naliczaniem opłat lub ustanawianiem połączeń, obsługą klienta, systemem wykrywania nadużyć finansowych, marketingiem usług telekomunikacyjnych świadczonych przez dostawcę oraz musi być ograniczone do celów niezbędnych przy takich działaniach.

5. Przepisy ust. 1-3 i 4 stosuje się bez uszczerbku dla możliwości otrzymywania przez właściwe organy informacji na temat danych o ruchu oraz danych dotyczących naliczania opłat, zgodnie z obowiązującym ustawodawstwem, w celu rozstrzygania sporów, w szczególności sporów dotyczących rozliczeń międzyoperatorskich lub naliczania opłat” [tłumaczenie nieoficjalne].

4 Artykuł 9 dyrektywy 97/66 ma następującą treść:

„Państwa Członkowskie zapewniają, że posiadają przejrzyste procedury regulujące sposób, w jaki dostawca publicznej sieci telekomunikacyjnej i/lub publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych może pominąć zablokowanie wyświetlania identyfikacji rozmów:

a) tymczasowo, na wniosek abonenta o ustalenie numerów linii w przypadku otrzymywania dokuczliwych lub złośliwych telefonów; w takich przypadkach,

zgodnie z prawem krajowym, dane zawierające identyfikację abonenta dzwoniącego są przechowywane i mogą być udostępnione przez dostawcę publicznej sieci telekomunikacyjnej i/lub publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych;

- b) w przypadku poszczególnych linii dla organizacji zajmujących się połączeniami alarmowymi i uznanymi przez Państwo Członkowskie za organizacje pełniące takie funkcje, włączając policję, pogotowie ratunkowe i straż pożarną, do celów odpowiadania na takie połączenia.” [tłumaczenie nieoficjalne]

5 Załącznik do dyrektywy 97/66 stanowi:

„Następujące dane mogą być przetwarzane dla celów określonych w art. 6 ust. 2:

— numer lub identyfikacja aparatu abonenta,

— adres abonenta i rodzaj aparatu,

— całkowita liczba jednostek podlegających opłacie w okresie rozliczeniowym,

- numer abonenta otrzymującego połączenie,
- sposób, początek i długość połączenia i/lub ilość przekazanych danych,
- data połączenia lub świadczenia usługi,
- inne informacje dotyczące płatności, takie jak zaliczka, płatność w ratach, zablokowanie dostępu i wezwania do zapłaty.” [tłumaczenie nieoficjalne]

- 6 Artykuł 15 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 97/66 stanowi, że Państwa Członkowskie mają obowiązek uchwalenia przepisów koniecznych do dostosowania się do tej dyrektywy najpóźniej do dnia 24 października 1998 r. Ustęp 4 tego samego artykułu stanowi, że Państwa Członkowskie prześlą Komisji tekst przepisów prawa wewnętrznego, które zostaną ustanowione w dziedzinie będącej przedmiotem tej dyrektywy.

Przepisy krajowe

- 7 Wet houdende regels inzake de telecommunicatie (ustawa zawierająca przepisy w dziedzinie telekomunikacji, zwana dalej „Telecommunicatiewet”), uchwalona w dniu 19 października 1988 r. (*Staatsblad* 1998, str. 610), zawiera tytuł 11 mający na celu przetransponowanie dyrektywy 97/66.

- 8 Artykuł 11.5 Telecommunicatiewet, dotyczący transpozycji art. 6 dyrektywy 97/66, brzmi następująco:

„1. Mając na względzie ochronę danych osobowych i życia prywatnego, dostawca telekomunikacyjnych sieci publicznych i usług telekomunikacyjnych dostępnych publicznie zapewnią, aby z chwilą zakończenia połączenia przetwarzane dane o ruchu dotyczące abonentów i użytkowników — ustalone za pomocą ogólnego aktu wykonawczego — zostały zniszczone lub objęte anonimowością.

2. Z zastrzeżeniem ust. 1, dane o ruchu mogą stanowić przedmiot przetwarzania wyłącznie, jeśli i w zakresie, w jakim jest to niezbędne:

- a) do wystawienia rachunku abonentowi lub osobie, która ponosi prawną odpowiedzialność wobec dostawcy za uregulowanie przedmiotowego rachunku, lub dla celów zapłaty tytułem rozliczeń operatorskich lub za szczególny dostęp;
- b) do umożliwienia dostawcy przeprowadzenia badania rynku lub działań marketingowych jego własnych usług telekomunikacyjnych, pod warunkiem, że abonent wyraził na to zgodę;

- c) do zbadania lub rozstrzygnięcia sporów w rozumieniu art. 12.1 lub dla ustanowienia zasad w rozumieniu art. 6.3;
 - d) do zarządzania ruchem;
 - e) do dostarczania informacji klientom w zakresie, w jakim obejmują one dane o ruchu odnoszące się do nich samych;
 - f) do wykrywania nadużyć finansowych;
- czy też
- g) jeśli jest to dozwolone przez lub na mocy ustawy.

3. Przepisy wykonawcze do niniejszego przepisu zostaną uchwalone mocą ogólnego aktu wykonawczego. Przedmiotowe przepisy mogą dotyczyć jedynie danych, które mogą być przetwarzane łącznie z danymi o ruchu, celu, dla którego ma miejsce wspólne przetwarzanie, dozwolonego czasu trwania przetwarzania oraz osób odpowiedzialnych za przetwarzanie przedmiotowych danych”.

Postępowanie poprzedzające wniesienie skargi

- 9 Pismem z dnia 7 stycznia 1999 r. Królestwo Niderlandów przesłało Komisji tekst Telecommunicatiewet, wskazując, że tekst ten powinien zostać zakwalifikowany jako transponujący dyrektywę 97/66 do prawa krajowego.
- 10 Uznając, iż Telecommunicatiewet nie stanowiła prawidłowej transpozycji art. 6, 9, 11 i 12 dyrektywy 97/66, w piśmie z dnia 6 listopada 2000 r. Komisja zgodnie z art. 226 WE wezwała Królestwo Niderlandów do przedstawienia uwag.
- 11 Pismem z dnia 8 stycznia 2001 r. rząd niderlandzki odpowiedział na to pismo wzywające do wykonania zobowiązania, powołując się między innymi na fakt, że akty prawne wyczerpująco wypełniające zobowiązania ciążące na nim na mocy dyrektywy 97/66 są w trakcie przygotowania.
- 12 W dniu 18 lipca 2001 r. Komisja wystosowała do Królestwa Niderlandów uzasadnioną opinię, w której podniosła, że po przeanalizowaniu rzeczonych przepisów krajowych oraz przygotowywanych aktów prawnych uważa ona, że owo Państwo Członkowskie uchybiło zobowiązaniom wynikającym z art. 6 i 9 dyrektywy 97/66. Królestwo Niderlandów zostało wezwane do dostosowania się do przedmiotowej uzasadnionej opinii w terminie dwóch miesięcy od jej doręczenia.
- 13 Królestwo Niderlandów odpowiedziało na uzasadnioną opinię pismem z dnia 29 października 2001 r. Uznając tę odpowiedź za niezadowalającą, Komisja postanowiła wnieść niniejszą skargę.

W przedmiocie skargi

Kwestia dopuszczalności

- 14 Na poparcie swej skargi Komisja sformułowała cztery zarzuty pod adresem niderlandzkich przepisów transponujących. Trzy z nich odnoszą się do art. 6 dyrektywy 97/66, zaś czwarty do jej art. 9.
- 15 Jeden z zarzutów dotyczących art. 6 dyrektywy 97/66 jest oparty na niewłaściwej transpozycji przez art. 11.5 ust. 2 Telecommunicatiewet art. 6 ust. 2-5 owej dyrektywy. Komisja twierdzi, że ów przepis prawa niderlandzkiego jest niezgodny z dyrektywą 97/66 w zakresie, w jakim przewiduje liczniejsze wyjątki od zasady ustanowionej w art. 6 ust. 1 owej dyrektywy od tych, na które zezwala owa dyrektywa.
- 16 Królestwo Niderlandów odpira ten zarzut jako niepodniesiony w uzasadnionej opinii, a w konsekwencji niedopuszczalny.
- 17 Podczas rozprawy Komisja podniosła, że uzasadnioną opinię należy czytać w świetle pisma wzywającego do wykonania zobowiązania, w którym wyraźnie został podniesiony przedmiotowy zarzut.
- 18 W tym zakresie należy przypomnieć, że w ramach skargi o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom postępowanie poprzedzające wniesienie skargi ma na celu

umożliwienie zainteresowanemu Państwu Członkowskiemu, z jednej strony, wypełnienia obowiązków wynikających z prawa wspólnotowego, z drugiej zaś strony, przytoczenia argumentów w swej obronie wobec zarzutów sformułowanych przez Komisję (zob. w szczególności wyroki z dnia 2 lutego 1988 r. w sprawie 293/85 Komisja przeciwko Belgii, Rec. str. 305, pkt 13, z dnia 20 marca 1997 r. w sprawie C-96/95 Komisja przeciwko Niemcom, Rec. str. I-1653, pkt 22 oraz z dnia 15 stycznia 2002 r. w sprawie C-439/99 Komisja przeciwko Włochom, Rec. str. I-305, pkt 10).

- 19 Prawidłowość przedmiotowego postępowania stanowi zasadniczą gwarancję przewidzianą przez Traktat nie tylko w obronie praw zainteresowanego Państwa Członkowskiego, ale również dla zapewnienia, aby przedmiot potencjalnego postępowania spornego był jasno sprecyzowany (zob. w szczególności wyroki z dnia 13 grudnia 2001 r. w sprawie C 1/00 Komisja przeciwko Francji, Rec. str. I-9989, pkt 53 oraz z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie C-287/00 Komisja przeciwko Niemcom, Rec. str. I-5811, pkt 17).
- 20 Z powyższego wynika, że przedmiot skargi wniesionej w trybie art. 226 WE jest zdefiniowany przez postępowanie poprzedzające wniesienie skargi przewidziane w tym postanowieniu. Uzasadniona opinia Komisji oraz skarga muszą opierać się na tych samych zarzutach i argumentach, tak iż Trybunał nie może orzekać co do zarzutu, który nie został podniesiony w uzasadnionej opinii (wyrok z dnia 11 maja 1989 r. w sprawie 76/86 Komisja przeciwko Niemcom, Rec. str. 1021, pkt 8), która powinna zawierać spójne i szczegółowe przedstawienie powodów, które przywiodły Komisję do przekonania, że zainteresowane Państwo Członkowskie dopuściło się uchybienia zobowiązaniom, które ciąży na nim na mocy Traktatu (zob. w szczególności ww. wyroki z dnia 15 stycznia 2002 r. w sprawie Komisja przeciwko Włochom, pkt 12 oraz z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie Komisja przeciwko Niemcom, pkt 19).
- 21 Należy również podkreślić, że choć pismo wzywające do wykonania zobowiązania, które stanowi pierwszy zwięzły opis zarzucanego uchybienia, może być przydatne dla zrozumienia uzasadnionej opinii, obowiązkiem Komisji jest wszakże precyzyjne określenie w owej opinii zarzutów, które już podniosła w sposób bardziej ogólny

w piśmie wzywającym do wykonania zobowiązania i które podtrzymuje wobec danego Państwa Członkowskiego, po zapoznaniu się z ewentualnymi uwagami przedstawionymi przez owo państwo w trybie art. 226 akapit pierwszy WE. Taki wymóg jest konieczny dla jasnego zdefiniowania przedmiotu sporu przed ewentualnym wszczęciem postępowania spornego przewidzianego w art. 226 akapit drugi WE oraz dla zapewnienia, aby dane Państwo Członkowskie miało pełną świadomość zarzutów podnoszonych wobec niego przez Komisję oraz aby mogło położyć kres zarzucanym uchybieniom lub przedstawić argumenty w swej obronie przed ewentualnym wniesieniem przez Komisję sprawy do Trybunału.

- 22 W przedmiotowym stanie faktycznym należy stwierdzić, że w piśmie z dnia 6 listopada 2000 r. wzywającym do wykonania zobowiązania Komisja podniosła trzy szczegółowe zarzuty dotyczące transpozycji do prawa niderlandzkiego art. 6 dyrektywy 97/66. Pierwszy zarzut odnosi się do transpozycji art. 6 ust. 1 dyrektywy 97/66 przez art. 11.5 ust. 1 Telecommunicatiewet. Drugi zarzut dotyczy niezgodności art. 11.5 ust. 2 Telecommunicatiewet z art. 6 ust. 2-5 dyrektywy 97/66 i sprowadza się do twierdzenia, że przepis niderlandzki zawiera więcej wyjątków niż te, które zostały dopuszczone w powyższych ustępach art. 6. Trzeci zarzut oparty jest na zaniechaniu zawiadomienia w przedmiocie przepisów wykonawczych, o których mowa w art. 11.5 ust. 3 Telecommunicatiewet.
- 23 Dnia 8 stycznia 2001 r. w swej odpowiedzi na pismo wzywające do wykonania zobowiązania rząd niderlandzki uznał zasadność zarzutów odnoszących się do transpozycji art. 6 ust. 1 dyrektywy 97/66, jak również dotyczących braku zawiadomienia w przedmiocie przepisów wykonawczych, o których mowa w art. 11.5 ust. 3 Telecommunicatiewet, podkreślając przy tym, że akty prawne mające na celu położenie kresu uchybieniu były w trakcie przygotowywania. Natomiast rzeczony rząd zaprzeczył, jakoby art. 11.5 ust. 2 Telecommunicatiewet ustanawiał większą liczbę wyjątków niż te dozwolone w art. 6 ust. 2-5 przedmiotowej dyrektywy.

- 24 Należy stwierdzić bez wątpienia, że w uzasadnionej opinii z dnia 18 lipca 2001 r. Komisja nie powtórzyła zarzutu opartego na niewłaściwej transpozycji art. 6 ust. 2-5 dyrektywy 97/66 przez art. 11.5 ust. 2 Telecommunicatiewet. Ponadto powyższa uzasadniona opinia nie zawiera żadnego komentarza odnośnie do obiekcji wobec tego zarzutu zgłoszonych przez władze niderlandzkie w ich odpowiedzi na pismo wzywające do wykonania zobowiązania.
- 25 W przedmiotowej uzasadnionej opinii Komisja opiera się wyłącznie na niekompletnym charakterze transpozycji art. 6 dyrektywy 97/66 ze względu na to, iż akty prawne, powołane w odpowiedzi rządu niderlandzkiego na pismo wzywające do wykonania zobowiązania, nie zostały jej doręczone. W przeciwieństwie do pisma wzywającego do wykonania zobowiązania przedmiotowa uzasadniona opinia nie zawiera żadnej wskazówki, która ze swej strony pozwoliłaby domyślić się, że art. 11.5 ust. 2 Telecommunicatiewet nie jest zgodna z przepisami art. 6 ust. 2-5 owej dyrektywy. Choć owa uzasadniona opinia obejmuje art. 6 ust. 1 tej dyrektywy, jak również przepisy wykonawcze, o których mowa w art. 11.5 ust. 3 Telecommunicatiewet, nie zawiera ona wszakże żadnej aluzji ani do art. 6 ust. 2-5, ani do art. 11.5 ust. 2.
- 26 W konsekwencji w uzasadnionej opinii Komisja dała wyraźnie do zrozumienia, że w przeciwieństwie do dwóch pozostałych zarzutów dotyczących art. 6 dyrektywy 97/66, o których mowa w piśmie wzywającym do wykonania zobowiązania, zrezygnowano z zarzutu opartego na niewłaściwej transpozycji ust. 2-5 tego przepisu przez art. 11.5 ust. 2 Telecommunicatiewet, podobnie jak miało to miejsce w stosunku do zarzutów dotyczących transpozycji art. 11 i 12 przedmiotowej dyrektywy. Stąd władze niderlandzkie w odpowiedzi na uzasadnioną opinię, sporządzonej w dniu 29 października 2001 r., ograniczyły się do przedstawienia stanu zaawansowania prac ustawodawczych, o których była mowa w ich piśmie z dnia 8 stycznia 2001 r., nie zajmując stanowiska w kwestii owego zarzutu.

- 27 Zawarte w uzasadnionej opinii ogólne odesłanie do pisma wzywającego do wykonania zobowiązania w odniesieniu do art. 6 dyrektywy 97/66 nie może w tym kontekście zostać uznane za wystarczające wskazanie, pozwalające Królestwu Niderlandów na zrozumienie, że Komisja podtrzymała wobec niego zarzut oparty na niewłaściwej transpozycji art. 6 ust. 2-5 owej dyrektywy.
- 28 W tych warunkach podniesienie w skardze Komisji zarzutu opartego na niewłaściwej transpozycji art. 6 ust. 2-5 dyrektywy 97/66 przez art. 11.5 ust. 2 Telecommunicatiewet należy uznać za nieprawidłowe, albowiem z jednej strony, stanowi ono rozszerzenie przedmiotu sporu w stosunku do jego zakresu ustalonego w uzasadnionej opinii, z drugiej zaś strony, wobec niepodniesienia owego zarzutu w uzasadnionej opinii Królestwo Niderlandów zostało pozbawione możliwości położenia kresu zarzuconym mu uchybieniom, jak również możliwości wytłumaczenia się z tej kwestii, zanim Komisja wniosła sprawę do Trybunału.
- 29 Z powyższego wynika, że skarga powinna zostać uznana za niedopuszczalną w zakresie obejmującym zarzut oparty na niewłaściwej transpozycji art. 6 ust. 2-5 dyrektywy 97/66 przez art. 11.5 ust. 2 Telecommunicatiewet.

Co do istoty sprawy

- 30 Pozostałe trzy zarzuty sformułowane w skardze opierają się na niekompletnej transpozycji art. 6 dyrektywy 97/66 w przypadku pierwszych dwóch oraz na niekompletnej transpozycji art. 9 owej dyrektywy w przypadku trzeciego zarzutu.

- 31 Przed przejściem do analizy owych zarzutów należy przypomnieć tytułem wstępu, że — jak wielokrotnie Trybunał orzekł już w przeszłości — kwestia uchybienia musi być oceniana w zależności od sytuacji, jaka ma miejsce w chwili upływu terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii (zob. w szczególności wyroki z dnia 25 maja 2000 r. w sprawie C-384/97 Komisja przeciwko Grecji, Rec. str. I-3823, pkt 35 oraz z dnia 10 maja 2001 r. w sprawie C-152/98 Komisja przeciwko Niderlandom, Rec. str. I-3463, pkt 21).
- 32 W konsekwencji argumenty, na które powołuje się Królestwo Niderlandów w swych pismach odnoszących się, z jednej strony, do uchylenia dyrektywy 97/66 mocą art. 19 akapit pierwszy dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz.U. L 201, str. 37) z mocą obowiązującą od dnia 31 października 2003 r., oraz, z drugiej strony, do istnienia projektu ustawy, mającego za zadanie transpozycję tej ostatniej dyrektywy do prawa niderlandzkiego, pozostają bez wpływu na ocenę zobowiązań Królestwa Niderlandów, jakie istniały w chwili upływu terminu dwóch miesięcy, określonego w uzasadnionej opinii.

W przedmiocie zarzutów dotyczących niekompletnej transpozycji art. 6 dyrektywy 97/66

- 33 W pierwszym rzędzie Komisja podnosi, że przepis art. 11.5 ust. 1 Telecommunicatiewet stanowi wyjątek od ogólnej zasady ustanowionej w art. 6 ust. 1 dyrektywy 97/66. Podkreśla ona, że aby przedmiotowy przepis krajowy był zgodny z ową dyrektywą, przewidziany ogólny akt wykonawczy powinien zawierać wyczerpującą listę danych. Ponieważ żadna tego typu lista nie została jej zakomunikowana, Komisja uważa, że art. 6 dyrektywy 97/66 nie został przetransponowany w sposób kompletny.

- 34 Ponieważ rząd niderlandzki przyznał, że nie wszystkie akty konieczne do dokonania transpozycji art. 6 ust. 1 dyrektywy 97/66 zostały uchwalone, podniesiony przez Komisję zarzut należy uznać za zasadny.
- 35 W drugim rzędzie Komisja podnosi, że choć art. 11.5 ust. 3 Telecommunicatiewet odsyła do przepisów wykonawczych, żaden z nich nie został jej zakomunikowany. W konsekwencji uważa ona, że art. 6 dyrektywy 97/66 nie został całkowicie przetransponowany.
- 36 Władze niderlandzkie odpowiadają, iż powyższe przepisy nie mogły zostać zakomunikowane Komisji, ponieważ nie zostały ustanowione.
- 37 Niemniej należy stwierdzić, że rząd niderlandzki nie zaprzecza, iż mając na względzie brzmienie ówczesnie obowiązującego art. 11.5 Telecommunicatiewet, uchwalenie przepisów wykonawczych, o których mowa w ust. 3 owego przepisu, było konieczne do tego, aby można było przyjąć kompletność transpozycji art. 6 dyrektywy 97/66.
- 38 Mając na uwadze, iż, z jednej strony, rząd niderlandzki przyznał, że w chwili upływu terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii odpowiednie przepisy wykonawcze nie zostały zakomunikowane Komisji, oraz iż z drugiej strony, brak uchwalenia

owych przepisów istniejący w owej dacie nie może skutecznie zostać powołany jako usprawiedliwienie uchybienia zobowiązaniom, należy dojść do wniosku, że postawiony przez Komisję zarzut jest zasadny.

- 39 Z powyższego wynika, że Komisja ma słuszność, twierdząc, iż art. 6 dyrektywy 97/66 nie został całkowicie przetransponowany do prawa niderlandzkiego z tego powodu, iż z jednej strony, art. 11.5 ust. 1 Telecommunicatiewet odsyła do listy danych, która miała zostać ustalona przez ogólny przepis wykonawczy, a która nie została jej zakomunikowana, oraz iż z drugiej strony, wymienione w art. 11.5 ust. 3 przepisy wykonawcze nie zostały jej zakomunikowane.

W przedmiocie zarzutu odnoszącego się do niekompletnej transpozycji art. 9 dyrektywy 97/66

- 40 Komisja twierdzi, że art. 9 lit. a) dyrektywy 97/66 nie został przetransponowany do prawa niderlandzkiego, co prowadzi do wniosku o niekompletnej transpozycji tego przepisu.
- 41 Ponieważ istotnie w niderlandzkim porządku prawnym nie istniały akty prawne transponujące art. 9 lit. a) dyrektywy 97/66, co w dodatku potwierdził rząd

niderlandzki, należy uznać, że zarzut Komisji oparty na niekompletnej transpozycji owego art. 9 jest zasadny.

- 42 Należy zatem stwierdzić, że transponując w sposób niekompletny art. 6 dyrektywy 97/66 w zakresie, w jakim, z jednej strony, art. 11.5 ust. 1 Telecommunicatiewet odsyła do ogólnego przepisu wykonawczego, który nie został zakomunikowany Komisji oraz, z drugiej strony, powołane w art. 11.5 ust. 3 Telecommunicatiewet przepisy wykonawcze nie zostały zakomunikowane Komisji, jak również transponując w sposób niekompletny art. 9 powyższej dyrektywy, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy owej dyrektywy.

W przedmiocie kosztów

- 43 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Zgodnie z art. 69 § 3 regulaminu w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań Trybunał może postanowić, że koszty zostaną podzielone lub że każda ze stron poniesie swoje własne koszty. Ponieważ Królestwo Niderlandów przegrało sprawę w zakresie trzech z czterech zarzutów postawionych przez Komisję, zgodnie z żądaniem Komisji należy obciążyć je trzema czwartymi kosztów poniesionych przez Komisję. Ponieważ Królestwo Niderlandów nie przedstawiło żądań w przedmiocie kosztów, każda ze stron poniesie pozostałą część własnych kosztów.

Z powyższych względów

TRYBUNAŁ (pierwsza izba)

orzeka, co następuje:

- 1) Transponując w sposób niekompletny art. 6 dyrektywy 97/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze telekomunikacyjnym, jak również transponując w sposób niekompletny art. 9 powyższej dyrektywy, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy owej dyrektywy ze względu na to, iż z jednej strony, przepis art. 11.5 ust. 1 Wet houdende regels inzake de telecommunicatie (Telecommunicatiewet) odsyła do ogólnego aktu wykonawczego, który nie został zakomunikowany Komisji Wspólnot Europejskich, oraz z drugiej strony, przepisy wykonawcze powołane w art. 11.5 ust. 3 Telecommunicatiewet nie zostały zakomunikowane Komisji.
- 2) W pozostałej części skarga zostaje oddalona.
- 3) Poza własnymi kosztami Królestwo Niderlandów poniesie trzy czwarte kosztów Komisji.

4) Komisja poniesie własne koszty w pozostałej części.

Jann

La Pergola

von Bahr

Silva de Lapuerta

Lenaerts

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 24 czerwca 2004 r.

Sekretarz

Prezes pierwszej izby

R. Grass

P. Jann